

Leo Trotskij

Den spanska vänsteroppositionens problem

22 december 1932

Denna osignerade text är ett utdrag från ”Den internationella vänsteroppositionen, dess uppgifter och metoder”, som Trotskij påbörjade i december 1932 och som antogs i utvidgad form vid en internationell ILO-förkonferens i Paris 4-8 februari 1933.

Följande del av resolutionen var enbart avsedd för intern cirkulation och publicerades i CLA:s (Communist League of America) *Internal Bulletin* nr 11 den 31 mars 1933. Hela den del av resolutionen som skrevs eller redigerades av Trotskij återfinns i *Writings of Leon Trotskij (1932-1933)*. Andra avsnitt som tillfogades vid förkonferensen finns med i samma *Internal Bulletin* eller i *The Militant*, som publicerade texten i sina nummer 6, 8, 10, 18 och 25 mars 1933.

Den spanska revolutionen skapade mycket gynnsamma objektiva förutsättningar för en snabb utveckling av kommunismen. Men bristen på tränad kader gjorde det mycket svårt för såväl vänsteroppositionen som för det officiella partiet att dra nytta av denna verkligt historiska situation. Även om den spanska sektionen överträffar många andra sektioner i medlemsantal – detta måste tillskrivas det revolutionära uppsvinget – uppvisar dess ideologiska konsolidering och karaktären hos dess ledarskap en mycket otillfredsställande bild.

För att förstå orsakerna till detta, måste vi fastställa de viktigaste misstagen som gjorts av den spanska oppositionens ledande kader.

I Katalonien, där proletariatet erbjuder en naturlig miljö för snabb tillväxt av det bolsjevik-leninistiska inflytandet, förlorade de ledande kamraterna tid på ett oförlåtligt sätt. I stället för att komma ut öppet under sin egen fana, även om det var som en liten kärna, lekte de under revolutionens mest kritiska månader kurragömma med principerna, först genom att ägna sig åt diplomatiskt manövrerande med den småborgerliga nationalisten och regionala frasmakaren Maurín, och sedan genom att svansa efter honom.

Det var inte mycket bättre i resten av Spanien, där vänsteroppositionen, samtidigt som den struntade i det officiella partiet och ersatte marxistisk skolning av kadern med revolutionär sentimentalitet, under lång tid misslyckades med att dra upp den nödvändiga skiljelinjen mellan sig själv och högeroppositionens grupper.

Inte mindre skadligt var det faktum att de ledande kamraterna underkastade sig inflytandet från den spanska revolutionära traditionens värsta sidor, vände ryggen åt den internationella erfarenheten, och samtidigt som de i ord förklarade sin solidaritet med Vänsteroppositionen, i själva verket, direkt eller indirekt, stödde alla möjliga virrpannor och desertörer (Landau, Rosmer, Mill, etc).

När det gäller frågan om *fraktion eller oberoende parti*, antog den spanska sektionen vid sin senaste konferens en milt sagt tvetydig position, genom att förklara sig vara för att sätta upp egna listor med kandidater till parlaments- och andra val. Detta beslut, som strider mot Vänsteroppositionens politik och inte på något sätt hade förberetts i praktiken, förblev en platonisk men ändå skadlig demonstration.

På sin väg bort från bolsjevik-leninisterna gick ledarna för den spanska oppositionen så långt att de ansåg det möjligt att ändra namnet på sin organisation. Genom att anta namnet

”vänsterkommunisterna” – ett uppenbart falskt namn utifrån en teoretisk utgångspunkt – satte sig de spanska kamraterna i motsatsställning till den Internationella vänsteroppositionen samtidigt som de närmade sig det namn som antagits av *Leninbund*, Rosmer-gruppen osv.¹ Ingen seriös revolutionär tror att ett sådant viktigt steg togs av misstag, utan av en politisk orsak. Samtidigt kommer ingen marxist att godkänna en politik som inte öppet redovisar sina målsättningar i principfrågor, utan tar sin tillflykt till diplomati och manövrer.

Genom sitt krav att den internationella konferensen ska vara öppen för alla grupper som förklarar sig vara anhängare till vänsteroppositionen, inklusive sådana som avsplittrats och uteslutits, visar den spanska oppositionen hur långt bort den avlägsnat sig från och fortsätter att vara från den internationella vänsterns verkliga utveckling och hur lite av dess inre logik som den har tillgodogjort sig.

När de anklagar de andra sektionerna för en felaktig organisatorisk politik utan att försöka motivera sina anklagelser, har de spanska kamraterna samtidigt i själva verket bevisat hela falskheten i sina egna metoder. Den kamp som plötsligt bröt ut mellan de två grupperna i centralkommittén har fört den spanska sektionen till randen av en splittring. Organisationen som helhet togs helt på sängen, eftersom ingen av de två stridande grupperna hittills har kunnat formulera de principiella grunderna för denna bittra strid.²

Den spanska sektionen kan inte utvecklas vidare på sin nuvarande ideologiska grundval. Med klart hänsynstagande till det faktum att det bara går att korrigera de gjorda misstagen och skapa en principfast och revolutionärt uppbyggd organisation i Spanien med hjälp av långvarigt och systematiskt arbete, föreslår förkonferensen följande omedelbara åtgärder:

- a) Alla viktiga internationella dokument som rör tvistefrågorna skall översättas till spanska och delges alla sektionens medlemmar. Det måste bli slut på döljandet av fakta. Vad som sägs här gäller i synnerhet till Mill-fallet, där ledarna för den spanska sektionen inte bara stödde en uppenbart principlös person mot den internationella oppositionen, utan även nu, i sitt försvar för de misstag de har gjort, tillåter sig fullständigt malplacerade insinuationer mot den internationella oppositionen.
- b) Båda de stridande grupperna i centralkommittén måste ge upp tanken på en principlös splittring av organisationen och vidta alla nödvändiga åtgärder så att diskussionen om tvistefrågorna kan föras via normala kanaler och med deltagande av alla organisationens medlemmar utan undantag.
- c) Den interna diskussionen måste bedrivas i en bulletin där redaktionen måste garantera fullständig opartiskhet gentemot alla de tvistande grupperna (genom en gemensam redaktionskommitté).
- d) Alla principiella frågor som gäller den internationella vänstern måste placeras på dagordningen, och sympatier, antipatier och personliga insinuationer får inte tillåtas bli substitut för klara politiska positioner.
- e) En omfattande diskussion måste bereda vägen för en ny nationell konferens.

¹ *Leninbund* grundades av Ruth Fischer. Arkadi Malsow och Hugo Urbahns efter de 1927 uteslutits ur det tyska kommunistpartiet. *Leninbund* antog ståndpunkter som liknade Vänsteroppositionen tills 1930, då Urbahns tog ledningen och uteslöt de som sympatiserade med vänsteroppositionen.

² Lacroix hade (av ”hälsoskäl”) avgått som den spanska vänsteroppositionens generalsekreterare i mars 1932 och i november bröt det ut en strid mellan honom och Nin om frågor som var oklara för utomstående bedömare. Lacroix började publicera en bulletin som försvarade Trotskijs kritik mot ledningen för den spanska sektionen. I april 1933 upplöstes Lacroix-gruppen och Lacroix uteslöt från spanska sektionen för att ha ”förskingrat partifonder”. Mera om Lacroix-affären, se [De spanska trotskisterna och grundandet av POUM](#) av Andy Durgan.

Förkonferensen uppmanar sekretariatet att med särskild uppmärksamhet följa utvecklingen i den spanska sektionen, att hjälpa den att genomföra de åtgärder som angetts ovan och andra lämpliga åtgärder, i full samordning med vänsteroppositionens uppgifter och metoder.

Översättning: *Martin Fahlgren*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Spanien](#)